De dikdik en het nijlpaard

Live bij Radio Impala, Pretoria, Zuid-Afrika

Welkom in onze studio, nijlpaard, fijn dat u er bent, het is een waar genoegen om...
Wat zei u daar?
Gaan we zó beginnen?
Wat bedoelt u met zwaar genoegen?

Eh... ik zei waar genoegen, we zijn blij dat we u eindelijk eens kunnen spreken,
een interview, waar we al heel lang om vroegen.
O, op die manier, ik laat me namelijk niet beledigen.

We zouden niet durven!
We grijpen iedereen, zonder aanzien des persoons,
bij de lurven.
U weet hoe we dat doen.
Wij nijlpaarden zijn niet lief.

Kunt u dat voor de luisteraar beschrijven?
Nou, wij bijten onze vijand doormidden.
Noem het agressief, prima,
bij ons heet dat 'gewoonte'.
We kennen geen genade.

Ook wanneer iets per ongeluk is?
Per ongeluk? Niets is per ongeluk.
Nijlpaarden gruwen van per ongeluk.
Trouwens, ook van expres.

Maar stel nou dat...
Stel... alweer zo'n walgelijk woord.
We kauwen het kapot tussen onze kaken.
Misselijkmakend.
Meelijwekkend.
Dus, dikdik,
ter zake.

Nou ja, het zou toch kunnen dat...
Zou!
Nog zoiets onsmakelijks.
Je speelt met je leven,
mannetje van de radio,
nog even en ik stap op.

Maar misschien...
Misschien!
Hoe haal je het in je kop.
Misschien is...
weer-zin-wekkend.
Mijn spuug jeukt,
je speelt met vuur,
nepantilope,
holhoornige dwerg,
was in je uitgedroogde rivierbedding gebleven.

Het spijt me, nijlpaard, maar kunt u de microfoon laten staan?
Ik?
Ik laat niks staan wat niet van mij is.

Maar luistert u nou toch heel even...
Krak!

Dat geluid, geachte luisteraars, thuis en onderweg,
was van de microfoon die brak.

Hap!
Help!
Mmmmmmm, heerlijk, dikdiksap.